

„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes a až na veky.”

(Židom 13.8)

OBEŽNÍK

December 1977

Srdečne zdravím všetkých čitateľov v celej Európe a v celom svete v drahom mene Pána Ježiša Krista Slovom z 1. Kráľ. 8:56 – 58:

„Požehnaný Hospodin, ktorý dal odpočinutie svojmu ľudu Izraelovi, všetko tak, ako hovoril. Nepadlo ani jediné slovo zo všetkých tých jeho dobrých slov, ktoré hovoril skrze Mojžiša, svojho služobníka. Nech je Hospodin, náš Boh, s nami, jako bol s našimi otcami, nech nás neopustí a nech nás neodmietne, aby naklonil naše srdce k sebe, aby sme chodili po všetkých jeho cestách a ostrihali jeho prikázania, jeho ustanovenia a jeho súdy, ktoré prikázal našim otcom.“

Potom, čo Šalamún svoje srdce vylial v modlitbe pred Bohom, predstúpil pred všetok ľud izraelský a chválil Pána, ktorý všetky tie nádherné zaslúbenia splnil.

I my sme vo svojom zvestovaní zdôraznili zaslúbenie pre túto dobu a sme Bohu vďační, že ani jediné nezostane nesplnené. Skôr, ako Pán Ježiš opustil túto zem, dal zaslúbenie Otcovo a hovoril o naplnení Duchom Svätým, o moci z výsosti (Lk 24:49). Len Duch Svätý nás môže viesť do všetkej pravdy, len ON môže zvestovať budúce veci. Jednotlivec, či cirkev, ktorí sa nenechajú viesť Duchom Svätým, nikdy nedôjdu do plného vlastníctva tých požehnaní. Preto je napísané: ***„Všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím (ktorých Duch Boží púdi), tí sú deti Božie.“*** Čo je s tými, ktorí sa nenechajú viesť Duchom Božím?

Tak isto, ako sa na počiatku Cirkvi naplnili zaslúbenia, tak isto sa to deje aj teraz. V Kristu nám boli dané najdrahocenejšie a najväčšie zaslúbenia: ***„Lebo všetky zaslúbenia Božie, koľko ich je, sú v ňom áno a preto aj skrze neho ameň, Bohu na slávu skrze nás.“*** (2Kor 1:20) Boh bude skrze nás oslávený tým, že na nás naplní Svoje Slovo. Na Márii sa naplnilo zaslúbenie – anjel Pánov jej povedal: „... *blahoslavená tá, ktorá uverila, lebo sa naplní to, čo jej bolo hovorené od Pána.*“ (Lk 1:45)

Ó blahoslavení jednotlivci a blahoslavená Cirkev, ktorá uverila Božím zaslúbeniam. Kto skutočne verí, ku tomu Pán hovorí a ten uvidí zaslúbenia naplnené.

Je čas blízko, alebo je tu?

V minulosti ľudia stále znovu určovali čas. Nevedeli rozlíšiť, či je čas blízko, alebo už skutočne nastal. Boh uskutočňuje Svoje zasľúbenia až vtedy, keď sa čas naplní. Pred tým môžu mať dokonca i veľkí muži Boží dojem, že už je to tak ďaleko, bez toho, že by to tak v skutočnosti bolo.

V prvej a poslednej kapitole Zjavenia čítame: „... **lebo čas je blízko**“. Odvtedy už uplynulo takmer 2000 rokov, ale teraz je čas veľmi blízko. Môže tu byť každým okamihom. Keď mal Mojžiš, ten najväčší prorok Izraela, 40 rokov, domnieval sa, že čas už nadišiel, ale bol len blízko. (Sk 7 od verša 17). Boh sa časovo zaviazal svojim zasľúbením, že vyvedie potomkov Abrahámových až po 400 rokoch z Egypta. Pán jasne povedal Abrahámovi: **„Vedz istotne, že tvoje semeno bude pohostínom v zemi, ktorá nebude patriť im, a budú im, ľudom tej zeme, slúžiť, a budú ich trápiť štyristo rokov.“** (1M 15:13)

Keď mal Mojžiš 40 rokov, premohlo ho nutkanie, vykonať svoje poverenie. Čas bol blízko, ale ešte neprišiel, pretože tých 400 rokov ešte neuplynulo. Podľa listu Galaťanom 3:17 bol zákon daný Izraelskému ľudu 430 rokoch po daní zasľúbenia. Výpočet je veľmi jednoduchý. Stačí od tých 430 rokov odčítať 40, aby sme zistili, že v tej dobe uplynulo práve 390 rokov od doby, kedy dal Pán Abrahámovi zasľúbenie.

Čas sa približoval stále viac. Je nám oznámené: **„Ale ako sa blížil čas zasľúbenia, ktoré s prísahou dal Boh Abrahámovi...“** (Sk 7:17). Čas tu musí byť, že je blízko nestačí. Musíme byť schopní vyčkať, až to bude tak ďaleko, inak nastane sklamanie.

O Mojžišovi čítame: **„A keď mu bolo štyridsať rokov, vzišlo na jeho srdce, aby navštívil svojich bratov, synov Izraelových.“** (v. 23) Túžil vidieť zasľúbenie uskutočnené. Keď zabil Egypťana, domnieval sa, že jeho vystúpenie spôsobí, že jeho bratia pochopia, že ich Boh jeho rukou zachráni. Oni tomu však neporozumeli.

Mojžiš, veľký prorok Izraela, musel poznať, že nestačí byť veľkým v slovách i skutkoch (v. 22). Musel pochopiť, že nič sa nestane v ľuďmi stanovenom čase. Až keď nastane Božia hodina, Boh jedná.

Potom, čo Mojžiš zažil svoje sklamanie, dal sa na útek a žil ako cudzinec v zemi Madianskej. **„A keď sa naplnilo zase štyridsať rokov, ukázal sa mu anjel Pánov na púšti vrchu Sinai v plameni ohňa vystupujúcom z kra“.** (v. 30). Keď mal Mojžiš štyridsať rokov, čas sa priblížil – keď mal osemdesiat rokov, bol čas tu. Teraz Pán hovoril z ohňa: **„Sozuj svoju obuv zo svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je svätá zem.“** (Sk 7:33-34). Najprv

šiel Mojžiš ako štyridsaťročný; keď mal osemdesiat rokov, poslal ho Pán, pretože udrila Božia hodina. Keď stanovil čas on, nestalo sa nič, národ nebol ani oslobodený, ani vyvedený von. Ale keď sa čas naplnil, naplnil Boh Svoje zasľúbenie. S vyvýšeným ramenom vykonal ON Svoje dielo. Rovnako to bude teraz. Vtedy sa to stalo s prirodzeným, teraz s duchovným semenom Abraháma.

Často je počuť výrok: „Prorok nerobí chyby.“ Mojžiš neučinil žiadne chyby v zvestovaní. Zasľúbenie, Slovo, zvesť – všetko bolo správne. On bol tým Bohom poslaným prorokom. Vlastné stanovenie času iba spôsobilo jemu núdzu a ľudu útlak. To sa muselo stať tomu najväčšiemu prorokovi, ktorého Izrael mal. Nie je to podivuhodné? Všetci, ktorí poznali službu brata Branhama, môžu dosvedčiť, že od doby Ježiša Krista nechodil po tejto zemi žiadny človek s takýmto potvrdením a plnou mocou, ako tento Boží muž. Jeho zvestovanie je biblické a zahŕňa celú spásnu radu. Pokiaľ však ide o stanovenie času, tak mu neporozumeli. Je známe, že sa zmienil o roku 1977. Stalo sa tak trikrát: V jednom kázaní z dňa 13. 11. 1960, v decembri 1960 počas toho, čo hovoril o siedmych cirkevných obdobiach, a v auguste 1961 v kázaniach o 70 týždňoch Danielových. Po otvorení pečatí v marci 1963 sa brat Branham o roku 1977 nezmienil ani raz. Výroky samotné k žiadnym nedorozumeniam neviedli, ale ich viac ako prílišné zdôrazňovanie po jeho odchode domov.

V kázaní „The Seventy Weeks of Daniel“ (Sedem týždňov Danielových) sa odvolával na anglickú knihu histórie „Usher's Chronology of the Hebrews“ a cituje z nej, že od doby, keď dal Boh Abrahámovi zasľúbenie, až do roku 33 po Kristovi, keď bol Ježiš Židmi zavrhnutý, uplynulo 1954 rokov. Hneď nato povedal, že od roku 33 do roku 1977 by mala mať i Cirkev z pohanov rovnaké časové rozpätie 1954 rokov. Avšak pritom nás napadá, že sa pri tom o 10 rokov prepočítal. Služba nejakého proroka nemôže byť posudzovaná podľa jedného citátu, ale podľa celkového zvestovania Božej zvesti. Žiadny prorok, ani ten najväčší, či už v Izraeli alebo v Cirkvi, nebol poverený tým, aby stanovil čas. To nemal v úmysle ani brat Branham. To právo si vyhradil Boh sám. Boh nehľadí ani na kalendár, ani na hodiny. On bdie len nad Svojim Slovom, aby ho v pravý čas splnil. Chceme sa z toho poučiť, že nestačí, ak je čas blízko, musí byť tu. U Boha neexistuje žiadne meškanie.

Žiadnemu veriacemu neškodí, ak žije v očakávaní, že uzrie naplnenie biblických zasľúbení, aby podľa toho jednal a putoval. Už v dňoch apoštolov očakávali návrat Ježiša Krista. Všetci praví veriaci v minulých storočiach to činili a je to Pánu ľúbe. Oni budú pri prvom vzkriesení pri tom. Nesmie sa stať, že by sme si teraz povedali: „*Môj Pán ešte dlho nepríde*“. Veru nie,

čas je blízko, veľmi blízko. Môže tu byť každú chvíľu. Možno že sa brat Branham musel zmieniť o roku 1977, aby sa mohlo naplniť Slovo z 2. Petrovej, kapitoly 3, že prídu posmievачi a budú sa pýtať: „*Kde je ten Jehu zasľúbený návrat?*“ Toto miesto Písma sa až doteraz ešte nenaplnilo. Až niekto príde a bude sa nás pýtať na návrat Krista, potom by sme mali odpovedať Svätým Písmom a povedať, že sme na to čakali, aby sa tak naplnilo Písmo. Budú to nábožní posmievачi, s ktorými budeme mať do činenia, ostatní sa o to vôbec nestarajú. My sme však pokojní, pretože v Božom kráľovstve sa nedeje nič, iba že by to tak dopustil a viedol Pán.

Naša odpoveď stojí v Epištole Petra: „*Neodkladá Pán váhajúc so zasľúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá; ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu.*“ (2Pt 3:9) Vo všetkom máme rozpoznávať vernosť a milosrdenstvo nášho Boha a žiadnemu človeku nič nevyčítať. „*A vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré, tým, ktorí sú povolani podľa predloženia.*“ (Rm 8:28)

Dúfam, že tí drahí bratia, ktorí veria v neomylnosť nejakého človeka, nájdu cestu späť k neomylnosti Slova Božieho. Moja úloha môže spočívať len vo zvestovaní Božieho Slova, v rozdeľovaní duchovného pokrmu. Nedorozumenia prišli len preto, že boli veci vytrhnuté zo súvislosti a predstavené iným spôsobom. Nadišiel čas, v ktorom sa musia stať pravdy biblickej zvesti hlavným zvestovaním. Všetko ostatné sa potom vyrieši samo.

Existujú bratia, ktorí vyhlasujú nebiblické tvrdenia a tým vnášajú medzi veriacich nepokoj. S priamym poverením je prirodzene spojená nesiemierna zodpovednosť. Muži, ktorí sa sami ustanovili a ktorí si radi sadajú na stolicu proroka a zdobia sa citátmi, budú pravými veriacimi skúsení Slovom. Porozumenie pre všetko Božské môže dať len Pán. „*... a všetci budú učení od Boha.*“ (Jn 6,45) Aj Zjavenie 10 je nad slnko jasnejšie, ak vidíme súvislosť a nič svojvoľne nevykladáme. Ten veľmi používaný výrok: „Je to zjavenie“, môže ovplyvniť len tých, ktorí sú vedení nesprávnym spôsobom. Každé Božské zjavenie stojí pevne na celkovom svedectve Písma Svätého. Všetko ostatné je klamná hra. Písal som o tom už v poslednej brožúre a v obežnom liste. V prvom rade, musí o tom, čo hovoríme, jasne povedať Biblia, a ako druhé, musí všetko, čo pochádza od Boha, pravých veriacich navzájom spájať. Všetko, čo Boh koná podľa Svojho Slova, je bez svojhlavosti (presadzovania vlastnej pravdy) a slúži k budovaniu Cirkvi. Každý veriaci teraz musí nájsť svoje postavenie v Kristovi a na základe Slova. Výrok: „Vyvolení nemôžu byť zvedení“, sa môže stať nábožným heslom, ktoré si každý nárokuje bez toho, aby si uvedomil, že nepriateľ pôsobí

a zvádza všade tam, kde sa ľudia čo i len v najmenšom vzdialili od Božieho Slova. Kde Biblia mlčí, tam chceme mlčať, kde hovorí, tam chceme hovoriť.

Nesmie to len duchovne vyzeráť a byť nábožne ozdobené, musí to byť biblické. Veci vyvolané ľudským nadšením, si môžeme odpustiť. Chceme vyčkať, až udrie Božia hodina a Pán sám zjaví Svoju moc zmŕtvychvstania medzi Svojim ľudom, aby boli zjavené Božie deti. Naduté reči nám nič nepomôžu, musíme prežiť Boha. Pokiaľ hovoria ľudia, je hodina blízko, keď Boh koná, tak je hodina tu. Zostáva platným, že Pán je Svojim vlastným vykladačom a veci, ktoré zaslúbil, v správny čas koná. Čo ON pre Cirkev zamýšľal, to ON sám dá a uskutoční. Rozličné výklady prinášajú len zmätok a nejednotu. Sme vo veľkom očakávaní. Pán nech dokoná Svoje dielo a príde skoro.

Časové udalosti

Vývoj na Blízkom Východe nás vedie k skúmaniu Svätého Písma, aby sme zistili, ako ďaleko pokročil čas v biblickom prorocktví. Stojí napísané: *„Toho dňa bude hradská z Egypta do Assýrie, a Assýrovia prídu do Egypta a Egyptania do Assýrie a Egyptania i s Assýrmi budú slúžiť Hospodinovi. Toho dňa bude Izrael tretím k Egyptu a k Assýrii, požehnaním prostred zeme. Pretože ho požehná Hospodin Zástupov a povie: Nech je požehnaný môj ľud Egypt a dielo mojich rúk Assýria a moje dedičstvo Izrael!“* (Iz 19:23-25).

Zaiste sú najnovšími udalosťami mnohí prekvapení. Práve tieto dva národy, ktoré sú považované za úhlavného nepriateľa Izraela, prežijú obrat a budú požehnané spolu s Izraelom. Avšak o Damašku je dané ešte jedno prorocktví, ktoré sa musí naplniť. *„Hľa Damašek bude musieť uhnúť (bude vyradený zo zoznamu miest, nem. preklad), takže nebude viacej mestom, ale bude hromadou rozvalenín. Opustené budú mestá Aroera; budú pre stáda, a budú ležať, a nebude toho, kto by poplašil. Zanikne pevnosť z Efraima a kráľovstvo z Damašku, a čo do ostatku Sýrov: budú jako sláva synov Izraelových, hovorí Hospodin Zástupov.“* (Iz 17:1-3).

Je konečný čas, Pán nech vedie vec s Izraelom i s Cirkvou.

Misijské cesty

Som Bohu vďačný za možnosť, ktorú mi dal, niešť drahú zvesť až do končín zeme. Je to 55 krajín, do ktorých som smel cestovať, a bolo by príliš zdĺhavé zmieňovať podrobnosti. Stovky a tisíce počuli Božie Slovo. I naše

anglické brožúry a kázania na kazetách sa stali veľkým požehnaním, či vo východnej, alebo západnej Európe, Ázii, Afrike alebo inde na svete. Pán má všade Svoj ľud, ku ktorému hovorí.

V tých rôznych denomináciách a slobodných cirkvách sa doširoka otvorili dvere. Také niečo by sme sotva považovali za možné, ale Božie Slovo zostáva pravdivé. ON poslal hlad, nie po vode a chlebe, ale počuť Jeho zjavené Slovo. Pán sa o to postaral, aby tí Jeho boli všade vyvolaní von a pripravení.

Pri tejto príležitosti by som chcel vysloviť svoju vďaku všetkým bratom, sestrám a priateľom, ktorí Božie dielo nesú zo srdca na modlitbách. Všetkých, ktorí svojimi darmi, desiatkami a svojimi obeťami pomáhali, nech Pán sám odmení a oplatí im to. Bez vernej podpory by vôbec nebolo možné túto celosvetovú službu vykonávať. Je to vec Božia a ON sa stará o to, že sú vždy v pravý čas k dispozícii potrebné prostriedky.

Ak bude Pán chcieť a uzná nás za hodných naďalej stáť v Jeho službe, budú úlohy v budúcnosti ešte väčšie. Okrem anglických, nemeckých a ruských vysielaní sme dostali žiadosť vysielat' aj čínske rozhlasové vysielania. Čínsky hovoriaci brat je už k dispozícii. Chceme Boha prosiť o to, aby zodpovedných v rozhlasovej stanici viedol tak, aby sme toto vysielanie mohli mať. Pán nech daruje zdar, Jeho vôľa nech sa deje vo všetkom.

Pre nasledujúci rok by som chcel všetkým popriať Božie požehnanie. I keď nie je možné, aby som mal s vami všetkými osobné obecnstvo, sme predsa v Pánovi najvrúcnejšie spojení. Možno mi bude umožnené v roku 1978 zahrnúť do svojich ciest niekoľko miest v Európe a mnohých z vás pri tej príležitosti môcť pozdraviť.

„Bud'te zmužilí a silní, stojte pevne vo viere a kráčajte vpred, lebo Pán to je, ktorý vedie vec svojho ľudu, áno, On všetko nádherne povedie ku koncu“.

Bro. Frank